

ито прѣзирашь. Но гледашь мя въ очитѣ безсрамно, припомянешь си всичко, и... пакъ ... не щешь ни да знаешь що мисль азъ за тебе! Не осѣщашь ли че е нужно да ся отговоришь? Лъжи; излъжи малко, лъжи . . . много, лъжи искусственно, . . . остроумно, защото лъжата е отъ срамуваніето А жена която не лъже е . . . чудовище! . . .

— Чудовище; тѣй да е. Но никога не лъжж. Искашь да ся оправдавамъ. Но за какво? Защото не лъжж ли? Защото съмь таквази ли? Но да ли азъ сама себе си съмь направила таквазь каквато съмь? Наистинж ако придирамъ добрѣ . . . ще исповѣдамъ единъ грѣхъ. Прѣди единъ годинж ми ся случихъ нѣкои противности, страдахъ отъ уныніе . . . сръщнахъ тя въ Парижъ на пѣтьтъ. Азъ бѣхъ на кола съ единъ моѣж пріятелж, а ты на конь.— Ето графъ Волскый, ми каза тья, хубавецъ и лудетина, като бащж си. Слѣдъ нѣколко дена станж думж заради нѣкой домъ отъ емигранты поляцы, за който ты събираше спомоществованія. Проводихъ ти хылядж франга за сыроромасытѣ, като помислихъ че или ты самъ лично щѣше да дойдешь за да ми